

а казва на другъ? Какво азъ съмъ казалъ, тя не иска да го изпълни, а се занимава съ посторонни работи. Чрѣзъ когото и да е казано, трѣбва да се изпълни. Казвамъ ѝ: Нестойте на туй мѣсто! Не питайте защо, не стойте и не мислете, че дѣто азъ живѣя е много добрѣ да живѣете и вие. Но моето мѣсто е много опасно, при мене, който живѣе, той трѣбва да бѣде герой. Ама Учителътъ нѣма ли да ни пази? Азъ съмъ на бойното поле, и който дойде тамъ, трѣбва да има смѣлостта да издържи тия гранати. Азъ искамъ да ви туря на тила — отъ задъ, далечъ. И при това, пазете се отъ едно заблуждение: не е физическото сближение, което зближава хората. Сближението е въ тѣхнитѣ души. Когато тѣхнитѣ души вибриратъ еднакво, и когато Божията Любовь прониква еднакво, тия души може да се разбератъ. Запримѣръ, азъ забѣлѣзвамъ, какъ нѣкой отъ ученицитѣ развалятъ доброто настроение у другитѣ, като се скарватъ. Слънцето оплаква ли се на насъ? То си грѣе, обаче нѣкой пѣть облакъ ще дойде, и ще изопачи свѣтлината му. За примѣръ, азъ дойдохъ между васъ, говорихъ за нѣкои прѣдмети. Таманъ имате добро настроение, дойдатъ двама, скарватъ се, направятъ облаци. И въ края на краищата оставатъ тия двама, които се скарали. И всички ученици